

text **Teresa Broseta i Jordi Payà**

dibuixos **Javier Lacasta Llàcer**

la tortuga setciències

animallibres

Quin temps farà demà?

Descobreix els secrets de la meteorologia

MACOSH 16

1

Tres és massa

En Valeri baixa de l'autobús de l'escola i arrenca a córrer com si el perseguís un bou. Així i tot li arriba ben clara la veu de l'Elvira, que li va al darrere:

–No m'esperis, no, antipàtic!

En Valeri està a punt de parar en sec, però no ho fa. Sense girar-se, crida:

–És que avui tinc molta pressa!

És una mentida com una casa de pagès, i està segur que l'Elvira ho sap perfectament. Nota que les galtes se li posen vermelles com pebrots, en part per la vergonya i en part per la cursa. I, per dir-ho tot, també per culpa de la calor que fa! Si sembla més agost que octubre...

Arriba al portal a galop i clava el dit en el botó del porter automàtic.

«Ring, ring, ring, ring, ring!!!»

Al cap d'una estona que se li fa molt llarga, se sent la veu irritada de l'àvia Balbina:

—Una mica de paciència, Valeri, que encara no sé volar!

—Perdó! —exclama immediatament en Valeri.

Mentre puja l'escala tan de pressa com pot, lamenta la seva impaciència. L'àvia Balbina, que no pot córrer per culpa del maluc

desmarxat, s'enfada quan algú li va amb preses. I, ara mateix, l'última cosa que necessita és una àvia enfadada!

Per sort, quan arriba al cinquè pis, veu que l'àvia l'espera amb la porta oberta i un somriure als llavis.

–Què passa, que t'estàs pixant? –pregunta, divertida.

–Exacte! –contesta en Valeri, i continua la cursa fins al lavabo. Nota que té la cara encesa en flames. No té gens de pràctica en això de dir mentides!

Quan surt del bany, l'àvia l'espera a la porta de la cuina.

–Que no puja avui l'Elvira a berenar? He fet un pa de pessic que fa olor de glòria!

En Valeri es mira la punta dels peus i taramudeja:

–Nn-no, és que, que, és...

Les paraules no li surten per molt que s'esforci. Tres mentides en una tarda en són massa!

L'àvia, que se'l coneix com el palmell de la mà, pregunta amb suavitat:

–Que t'has barallat amb ella, fill?

I en Valeri, amb un filet de veu, confessa:

–Sí.

–Com és possible, tan amics com sou? –fa l'àvia–. Vine, vine a la cuina i m'ho expliques mentre berenem... Llàstima de pa de pessic, tan a gust com se'l menja l'Elvira...

En Valeri arrossega els peus darrere seu fins a la cuina, s'escarxofa en una cadira de boga i pregunta:

–Àvia, els *noviets* han d'estar sempre d'acord en tot, oi?

L'àvia Balbina esclata en rialles:

–No, home, no! Qui t'ha dit això?

–Ningú –fa el nen, orgullós–. Ho he pensat jo sol.

–Ah, sí? –l'àvia talla el pa de pessic i s'asseu, interessada–. I per què ho has pensat, això?

Entre mos i mos, en Valeri l'hi explica:

–Mira el pare i la mare! No estaven mai d'acord i ara ja no són *nòvios*... Com els pares de l'Elvira, que també estan separats. Per això crec que no es pot ser *nòvios* si no s'està d'acord en tot... Que no és veritat, àvia?

–Anem a pams, Valeri –somriu l'àvia, allargant-li més pa de pessic–. Una parella no pot funcionar si no estan mai d'acord en res, en això tens raó. Però no cal que estiguin d'acord en tot i tota l'estona, fill meu. Ni de bon tros!

–No? –fa en Valeri amb uns ulls com unes taronges.

–És clar que no! Si no, la vida seria un avorriment...

Els ulls d'en Valeri s'il·luminen. S'havia emportat un bon disgust pensant que l'Elvira i ell ja no podrien ser *noviets* mai de la vida. Per això havia baixat de l'autobús corrents, fugint de l'Elvira, i no l'havia convidada a berenar. Però si l'àvia deia que els *noviets* no han d'estar d'acord sempre en tot, encara tenia una oportunitat!

L'àvia Balbina, com si li llegís els pensaments, diu aleshores:

–Vinga, Valeri, per què no baixes a parlar amb l'Elvira? Si feu les paus, encara arribarà a temps de tastar el pa de pessic...

En Valeri s'alça com un coet, deixa un petó enganxifós a la galta de l'àvia i surt de casa corrents, deixant-se la porta oberta. Sort que l'Elvira viu justament al pis de sota!

«Ring, ring, ring, ring, ring!!!»

L'Elvira no triga ni un segon a obrir la porta, com si estigués esperant-lo. Amb un llampec burleta en els seus ulls blaus com la mar, li deixa anar:

—Hola, guapo! Ja se t'han passat les preses?

Les galtes d'en Valeri tornen a cremar, com cada vegada que aquella descarada li diu guapo. Fa un esforç i murmura:

—Jo... Jo vull que fem les paus, Elvira! I convidar-te a berenar, si és que no has berenat encara!

La rialla de l'Elvira rebota per tota l'escala.

—Ai, Valeri, estàs tan graciós!

En Valeri es mosqueja:

—Però fem les paus o no?

—Sí, home, sí! —torna a riure l'Elvira—. I també pujo a berenar amb tu... Com vols

que no pugi? Amb l'oloreta tan bona que fa
el pa de pessic de l'àvia Balbina...

